

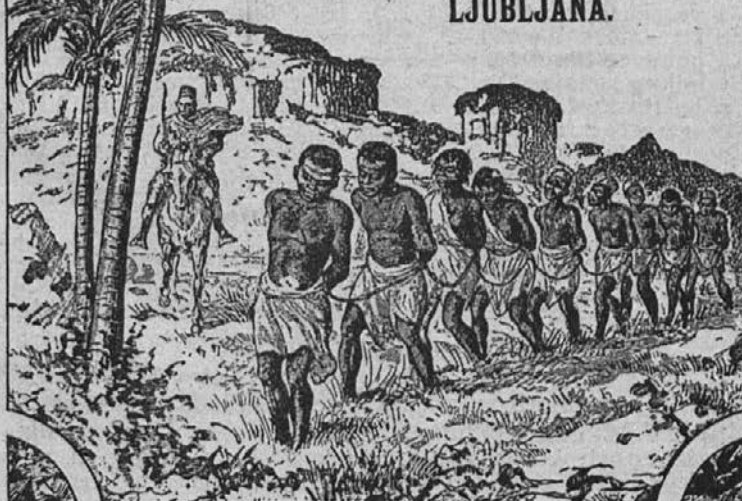

Odmev iz Afrike

Mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

(S pril. „Klaverjev Koledar“).
Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

Odmev iz Afrike, mesečnik s slikami, v prospeh

afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za celo leto v slovenski izdaji **Din 8.—**. Posamezna dvoštevka **Din 1.50.** — Uredništvo »Odmeva iz Afrike« pošilja, kot je znano, vsako leto svojim naročnikom »Klaverjev Koledar« za zmerno ceno: »Klaverjev Koledar 1924« **Din 4.—**, »Mladinski Koledar 1924« pa **Din 2.50.** — Naročila in darove za afriške misijone prosimo naslovljajte na:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

VSEBINA:

Iz Vatikana. — Malo darilo Božjemu Detetu za Božič. — Dušna premija! — Molitev velikodušnega srca. — Iz misijonov: — Lepi sadovi — novo delo. — Misijonarji — stavbeniki. — Prijatelji misijonov, ne zabite katehistov! — Kratki mis. dopisi. — Slavnost sv. Petra Klaverja. — Od leva napadena. — Zakaj hodimo med črnice? — Misijonarjeva zahvala. — Vesti iz propagande. — † Gabrijela Göstl. — Zrno. — Kronika družbe sv. Petra Klaverja. — Iz naše listnice

Slike. Mir in zveličanje ljudem ... po vsej zemlji! — Zamorčki Zamorčki se učijo čitati. — Misijonar s svojimi zamorci lomi kamen za novo misijonsko cerkev. — Lev preži na plen.

Darovi

od 1. junija do 31. julija 1923 (v dinarjih). — Od 1. aprila do 31. julija 1923 (v lirah).

Za afriške misijone Din 5245.25, L 1970.85.	Za določ. misijone Din 388.—.
Za sv. maše Din 496.—.	Za odgojo črnih sester Din 300.—.
Za stradajoče Din 280.—.	Za otroško zvezo Din 14.50.
Za gobavce Din 99.50.	Za misij. zvezo Din 108.75.
Za odkup sužnjev Din 2317.—.	Za mašno zvezo Din 3508.75.
Za botrinske darove Din 4041.25.	Za afriški tisk Din 336.50.
Za zamorčke Din 271.25.	Za Klaver. družbo Din 10.—.
Za semeniščnike Din 95.—.	Podporniški prispevki Din 127.—, L 7.—.
Za katehiste Din 95.—.	
Za kruh sv. Antona Din 7063.20, L 20.—.	Darovi brez določila Din 3218.25, L 3.—.

Nabrano po »Glasniku Presv. Srca Jezusovega« v Zagrebu: za afriške misijone Din 1000.—; R. Ogorevc: za odkup zamorčka »Franc« Din 150.—, botrinski dar Din 50.—.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja: dne 21. decembra, na praznik sv. Tomaža, apostola; dne 27. decembra, na praznik sv. Janeza, evangelista.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Mir in zveličanje ljudem . . . po vsej zemlji!

Iz Vatikana.

Dne 24. septembra, na praznik N. Lj. Gospe Rešiteljice ujetih, je došlo naši osrednji hiši »Matere Dobrega Sveta« v Rimu naslednje *važno pismo* od Nj. eminence kardinala Gasparri, državnega tajnika Nj. Svetosti papeža Pija XI. To častno pismo bo gotovo tudi vsem onim v veliko veselje in tolažbo, ki z Družbo sv. Petra Klaverja **»sodelujejo na krščanskem prerojenju črnega dela sveta«.**

Drž. tajništvo Nj. Svetosti
št. 22 323.

Vatikan, 24. sept. 1923.

Najnovejši letniki »Odmeva iz Afrike«, katere ste pred kratkim v otroški in spoštljivi vdanosti poklonili Nj. Svetosti, so jasn dokaz in spodbuden odmev daleko segajočega blagonosnega gibanja ljubezni, katero prezaslužna Družba sv. Petra Klaverja vedno močneje razvija.

Sveti oče se še posebno veseli, da ta simpatičen list v raznih deželah plamen apostolata za Afriko neprestano vžiga in dragocene iskre misijonskega ognja množi. Njega Svetost pošilja Vam in vsem Vašim vrlim sotrudnikom besede goreče vzpodbude, in v trdni nadi, da tako prezaslužna naprava ne bo zadnji uspešni faktor krščanskega prerojenja v črnem delu sveta, podeljuje Prevzvišeni Vam, vsem udom Družbe kot tudi vsem, ki njen tako blagi namen pospešujejo, očetovski apostolski blagoslov, kot zastavo bogatih nebeških darov.

Hvaležen za prijazno meni poslani »Odmev« v laškem jeziku, rad porabim priložnost, da Vam ponovim izraz mojega posebnega spoštovanja.

Visokorodni Mr. Falkenhayn,
vrh. vod. Dr. sv. P. Kl., Rim.

20. IX. 23.—6.000

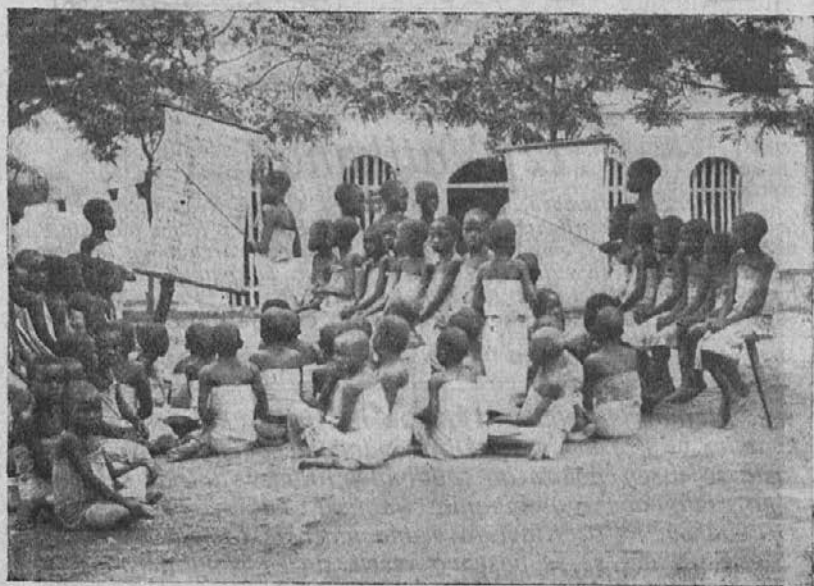
Vaš v Gospodu vdani
Kardinal Gasparri, m. p.

11. in 12.

Malo darilo Božjemu Detetu za Božič.

Večkrat je že bila izrečena misel: Ako bi sv. apostol Pavel živel v današnjih časih, bi postal časnikar in bi ustanavljal tiskarne. V resnici so časniki velika moč v družabnem življenju sedanjih časov.

Misijonarji v daljni Afriki ne poučujejo tamošnjih prebivalcev samo v verskih resnicah, ampak tudi v branju in pisanju. Kako bi tudi mogli za duševni razvitek ljudstva tako važen pripomoček zanemarjati? Saj se vendar tudi za-

V afriškem misijonu. Zamorčki se učijo čitati.

morci, če znajo brati, mnogo lažje nauče molitvic in katekizma, z večjim zanimanjem in z obilnejšo koristjo se udeležujejo sv. maše in tudi sv. pismo lahko bero. In če se novospreobrnjenci vrnejo v domače kraje, oddaljene dostikrat po 20, 40, 50 in še več kilometrov od misijonske postaje, jim bogoljubne knjige, ki so jih dobili od misijonarjev, pomagajo, da ostanejo stanovitni v veri in pobožnosti, ob enem pa so jim dober pripomoček pri poučevanju še poganskih rojakov.

Kaj, ko bi naredili Božjemu Detetu za Božič lepo veselje s tem, da kaj darujemo za „Zvezo afriškega tiska“? Razveselili bodemo s tem ljubega Jezuščka, ki je prišel na

svet edino v ta namen, da bi reševal duše. Dobra knjiga je prava dušna paša, najboljši prijatelj duš, pravi misijonar! Koliko oznanjevalcev sv. evangelija v Afriki hrepeni po uri, ko bi videli tiskane knjige, ki so jih pisali z največjimi težavami, dostikrat v nevarnih trudapolnih potih, v poznih nočeh, ko je vse sladko spalo in se odpočivalo! Saj dobro vedo, da bi bile te knjige najboljši pomočniki pri razširjanju sv. vere. A od kod vzeti denar?

Da bi misijonarjem s tem pomagala ter jih tako pri njih apostolskem delu krepko podprla s knjigami, je rajna ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja ustanovila „Zvezo afriškega tiska“. Družba namreč tiska v svojih tiskarnah knjige v afriških jezikih ter jih pošilja misijonarjem. A stroški za tisk so velikanski: papir, ki je dan na dan dražji, tipke, tiskarsko črnilo, sukanec, platno in debel papir za vezavo, navrh še draga poštnina v daljne prekomorske kraje.

Da bi bil tisk vendar mogoč, je ustanovljena imenovana „Zveza afriškega tiska“, stoječa pod varstvom sv. Katarine Aleksandrijske, z mnogimi odpustki obdarjena.

Sodeluješ lahko pri njej:

kot ustanovnik z enkratnim prispevkom 5.000 Din, kot dosmrtni ud z enkratnim prispevkom 500 Din, kot podporen ud z letnim prispevkom 20 Din, kot reden ud z letnim prispevkom 5 Din. Kdor pa bi prevzel vse stroške za tisk ene knjige, postane njen „boter“ ali „botrica“. Njegovo ime se natisne na prvo stran knjige.

Sprejememo pa hvaležno tudi vsak najmanjši dar v ta namen. Prosimo, da ga pošljete družbi sv. Petra Klaverja, Miklošičeva cesta 3.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 sv. maš.

Molitev velikodušnega srca.

Večna beseda! Edinorojeni Sin božji! Prosim te, uči me resnične velikodušnosti. Uči me, tebi služiti, kakor si ti vreden: da dam, ne da bi štela koliko; da se borim ne glede na to, koliko ran zadobim; da delam, ne da bi iskala počitka v miru; da se darujem, ne da bi pričakovala drugega plačila kot zavest, da sem izpolnila tvojo sveto voljo. Amen.

Iz misijonov:

Lepi sadovi — novo delo.

O. Bernard M. Zorn plše iz ap. vik. Kartuna naši vrh. voditeljci:

Pošiljam Vam kratek pregled o svojem zadnjem misijonskem potovanju in dušnopastirskem delovanju. Spoznali boste iz tega poročila, da je mogoče z božjo pomočjo in s podporo požrtvovalnih dobrotnikov tudi v izsušenem Sudanu pridobiti duš, za vse dobro vnetih. Da ne bi Vas in častitih bralcev „Odmeva“ dolgočasil, hočem na kratko orisati le nekatere svojih doživljajev.

1. V Vadi-Halfi, kjer sem bival v novembru, so sprejeli vsi tamošnji kristjani sv. zakramente. Ko sem jim pred odhodom izrazil zato svoje veselje in jih pohvalil, so odgovorili z največjo skromnostjo: „Saj smo storili le svojo dolžnost.“ To je sicer res, mislil pa sem si, da bi ti še napol divji in nevedni ljudje bili marsikateri evropski župniji kaj lep zgled.

2. V Dongoli sem pripravljal 6 otrok za sv. zakramente, za spoved, prvo sv. obhajilo in za sv. birmo. Neka koptsko-razkolna mladenka, ki je v mladosti prestopila v katoliško vero, je pred nekaj leti poročila razkolnika in se je tako dejansko vrnila nazaj v prejšnjo krivo vero. Obiskal sem jo in dovolili so mi ona, njen mož in vsi sorodniki, da smem njunega nekaj mesecev starega otroka katoliško krstiti. Tudi sama se je odločila, da hoče spet sprejemati sv. zakramente; njen mož mi je obečal, da bo dovolil ženi v verskih rečeh popolno svobodo; in če jima bo dal ljubi Bog še kaj otrok, bo dal vse katoliško krstiti in jih bo katoliško vzgojil. Tudi pri starših mlade žene sem dosegel, da so dovolili trem svojim hčerkam prestopiti v katoliško vero. Dne 8. decembra na praznik Brezmadežnega Spočetja sem jim podelil prvo sv. obhajilo.

3. Tudi v Atbari je prestopil neki koptsko-razkolni državni uradnik v katoliško cerkev in je letos na praznik sv. Treh kraljev sprejel prvo sv. obhajilo. A nikar ne mislite, da sem ga k temu nagovarjal. Nasprotno, opozoril sem ga na sitnosti, ki mu jih bodo delali, če prestopi, sorodniki in prejšnji verski tovariši. Pa se ni dal ustrašiti. Ko sem videl njegovo odločno voljo, sem ga v resnicah sv. vere temeljito poučil, ga potrdil v njegovem sklepu ter ga končno sprejel v našo cerkev.

Atbara šteje kakih 15.000 prebivalcev. Povečini so mohamedanci, nekaj je razkolnih Grkov, Kaptov in prote-

stantov. Katolikov je le 100 do 150, število se menja po letnih časih. Vladna šola je brezverska, tudi ameriški protestanti vzdržujejo eno; le katoliki nimajo ne šole ne cerkve. Kadar pridem v Atbaro, moram maševati in pridigati v kaki zasebni sobi, včasih še dovolj dostojni, včasih manj dostojni za sv. opravilo. A da bi zbiral in poučeval otroke, zato ni primernege prostora. Moj načrt je, da bi z dovoljenjem prevzv. g. škofa in redovnih predstojnikov sezidal hišo, ki bi služila med tednom za šolo, ob nedeljah pa za cerkev; tudi mala sobica za duhovnika bi naj bila v hiši in druga z malo kuhinjo za učitelja. Tako bi bila Atbara vsaj začasno preskrbljena, in bi Božji Zveličar imel bivališče, kjer bi delil svoje milosti. A zdaj pride glavno in najtežavnejše: proračun za tako stavbo se glasi — 300 angleških funtov. A odkod te vzeti? Naš misijon (vikariat Kartum) je po vojni na beraški palici in ne more prispevati za to delo čisto nič. Upam sicer, da bom mogel nabrati tu v Sudanu kakih 100 funtov. Če se namreč ne bom v tem lepem računu temeljito zmotil. Toda ostali znesek ali vsaj del tega zneska? Preblagorodna gospa grofica me pač razumete! Vem, vem, da milijoni trkajo dnevno na Vaše materinsko, usmiljeno srce in stavijo na Vašo blagajno velike upe in zahteve. A vendar: »spomni se, da še ni bilo slišati, da bi bil kdo . . . bil kdaj zapuščen . . . Eja, ergo *Advocata nostra*, *illos tuos misericordes oculos ad nos converte*«. Vse življenje se Vas bom z vsemi svojimi ovčicami v molitvah hvaležno spominjal.

Misijonarji — stavbeniki.

O. Torrend, iz ap. prefekt. Rodezija, piše naši vrhovni voditeljici iz Kasisi.

Pravkar sem prišel iz misijonske postaje, kjer bi bila cerkev skrajno potrebna. Zamorci imenujejo to postajo »Ku basaka«, postaja neprodirnega gozda. Od tam oskrbujejo pet že deloma pokristjanjenih sel: Mukavamba, Ksikvaksa, Civeve, Mesnenja in Meja. Adventisti sedmega dne (krivo-verci) se trudijo na vse mogoče načine, da bi te vasi zase pridobili, a večnemu Bogu hvala, ti poizkusi so ljudi v pravi veri le še bolj utrdili. Pot, ki smo jo prehodili včeraj in predvčerajšnjim iz te postaje v Kasisi, znaša najmanj 39 kilometrov. Upam pa, da bomo mogli še letos narediti

ново cesto, ki bo daljavo za šest ali sedem kilometrov skrajšala.

Včeraj, na binkoštni pondeljek, sem maševal tamkaj pod milim nebom in sem kakih 30 vernikov obhajal, ker za Binkošti niso mogli priti v Kasisi. Med sv. daritvijo mi je pa solnce tako neusmiljeno palilo glavo, da sem si

Misijonar s svojimi zamorci lomi kamen za novo misijonsko cerkev.

moral dati velum od keliha na glavo, sicer ne bi bil mogel zdržati do konca sv. maše. Po sv. maši sem imel pouk in sem doživel veselje, da sem mogel desetim otrokom v starosti pet do deset podeliti sv. krst. Bili so v katekizmu izredno dobro poučeni, gotovo bolj kot jaz sam v teh letih.

Ko smo končali cerkvene slovesnosti, sem črnecem naznanil, da sem privedel s seboj katehista, ki bo vodil in nad-

ziral izdelovanje opeke za novo cerkev. Kristjani »neprodinega gozda« namreč ne nehajo prositi, naj jim sezidam cerkev, kakršna je ona Device Marije v Makaki, ki smo jo lani postavili. Tako smo torej pričeli izdelovati opeko. Čez mesec dni bom šel za nekaj dni spet tja, da bomo opeko ožgali, potem bomo, če Bog da, pričeli z zidavo male cerkvice. Sodim, da bomo potrebovali kakih 12.000 opek. Seveda, odkod bomo denar dobili, še ne vem. Vem pa, da je roka Gospodova vsemogočna.

Prijatelji misijonov, ne zabite katehistov !

Naši dobri in požrtvovalni pomočniki, katehisti, so nam privedli zadnji Božič celo vrsto katehumenov, da bi sprejeli sv. krst. Z veliko vztrajnostjo so jih poučevali v pravi veri ter jih pripravljali na sv. krst. Bojim se pa, da jim ne bom mogel več izplačevati mesečne plače, ki je itak skrajno nizka, po 3, 5 in 8 frankov, kakor smo se bili pač pogodili. Zato se zatekam k Vam. Res je Klaverjeva družba že prevzela vzdrževanje nekaterih, a drugi še te dobrote ne uživajo, in tem se godi slabo.

(Iz pisma o. Dopplerja iz Družbe sv. Duha, z dne 7. januarja 1923.)

Kratki misijonski dopisi.

Škof Vogt iz reda sv. Duha piše iz Kameruna: Dne 2. okt. sem pod varstvom sv. angelov varuhov prispel v Kamerun. Katoliško prebivalstvo Duele in sosednjih pokrajin me je pričakovalo v pristanišču ter me sprejelo z radostjo in nepopisnim navdušenjem. Več let so bili ti verniki brez škofa. Belokožci in črnci so me sprejeli enako prisrčno. To me je zelo tolažilo v boli, ki sem jo čutil, ko sem moral zapustiti svoje drage zamorce v Bagamoju v Vzh. Afriki. — Toda koliko dela me

čaka tukaj! Misijoni so med vojno in ob povojnih razmerah hudo trpeli, v duhovnem in premoženjskem oziru. Treba bo nekaj časa, da bomo vse to popravili, zlasti ker nas je tako malo. Zaupam pa, da se nas bo usmilil naš božji Zveličar, ki je gospodar tudi tega vinograda, ter nas podpiral s svojo mogočno pomočjo. In družba sv. Petra Klaverja nam bo gotovo tudi zanaprej pomagala z molitvami in podporami.

P. Jožef, oblat sv. Frančiška Saleškega, piše iz Warmbada

(Južno zahodna Afrika): „Tako rad bi vpeljal med tukajšnjimi domačini nekoliko industrije; s tem bi tem gladujočim ljudem precej pomagal in jih tudi duševno dvignil. Začel bi z nekaj šivalnimi in pletilnimi stroji. A kaj, ko denarja ni, da bi jih kupil. To malo kar imam, krvavo potrebujem, da morem tih sto siromašnih ljudi za silo nasititi in nage ter zmrzujoče vsaj nekoliko obleči; zakaj tudi tukaj je prav občutno mrzlo. Naše zaupanje ste Vi! Ako dobimo z Vašo pomočjo stroje, bodo sestre oblatinje bolj nadarjene domačinke takoj pričele poučevati v šivanju in pletenju.

Sestra Rozalina, redovnica Božje Previdnosti, piše iz Betafa na Madagaskarju; „Že več mesecev ne moremo sprejemati osirotelih otrok, ker je naša sirotišnica premajhna in se skoro že podira. Postavljena je bila in sicer za prvo silo, ko se je tukajšnje misijonišče pričelo; od tedaj je ni nihče popravljal. Vzgoja sirot kaj lepo napreduje in škoda le, da moramo novim prosilcem sprejem odreči. — V neki vasi naše misijonske pokrajine je bilo pred 3 meseci slovesno krščenih 100 odraslih. Tudi nas so na slovesnost povabili. Veselite smo se povabila in smo vzele tudi naše

sirote s seboj. Kako lep tolažljiv dan je bil to! Zlasti so nas razveselili nekateri starčki in starke, ki so nam vsi radostni govorili: „Niti vedeli nismo, da je katoliška vera tako lepa in da daje srcu toliko sreče!“ Ko smo se napravljale nazaj domov, je prislo nekaj naših deklic, ki so za roko vodile male otročičke. Rekle so: „Ti mali hočejo z nami in pri nas ostati.“ „Potrpite še, ljubi otročiči“ — sem jim morala braniti — „naša hiša je še premajhna.“ Toda mala Raketaka, šele pet let stara, je prosila tako srčno in se ni dala odgnati. Prijela je prednico za krilo ter se ji laskala: „Ti velika mati, vzemi me vendar s seboj!“ Pa smo jo res vzele. Seveda smo ji morale dati že drugo jutro novo oblekco, ker je imela na sebi same cunjce. Včeraj sta prišli spet dve siroti prosit za sprejem. Nismo ju mogli odgnati. Sicer pa smo se že prepričale, da ne upamo zastoj, ako zaupamo na božjo previdnost in na Vašo drago družbo. V Arivonimamu smo tudi imele vse pretesno. A Klaverjeva družba nam je velikodušno darovala 6000 frankov, in smo mogle zidati in sprejeti 100 sirot. Da bi v Današnjih časih razširile sirotišnico v Betafu, bi bilo potrebno pač trikrat toliko.“

Slavnost sv. Petra Klaverja.

Ljubljana. Dne 9. septembra smo prav slovesno obhajali god našega patrona sv. Petra Klaverja, apostola zamorcev. Druga leta smo praznovali njegov spomin v prijazni uršulinski cerkvi, letos pa se je prvič vršila slovesnost v novi cerkvi svetega Jožefa pri oo. Jezuitih. Saj je sv. Peter Klaver njih duhovni sobrat in sin sv. Ignacija, ustanovitelja jezuitskega reda.

V sprednjem delu cerkve je bila lepo okrašena podoba sv. Petra Klaverja. Med svetim opraviлом, zjutraj in zvečer je gorelo pred podobo šestero sveč, spredaj je bila izpostavljena njegova relikvija in cel oltarček obdan z lepimi

cvetlicami in bujnim zelenjem. Prijazno je vabil naš ljubi svetnik pobožne častilce k sebi, ki so občudovali njegove junaške čine, še bolj pa so vnele pri večerni pobožnosti goreče besede govornika, preč o. Žužka, D. J., srca vseh navzočih. Pozivljaj in navduševal je podpornike Družbe sv. Petra Klaverja in vse vernike k dejanskemu delu pri reševanju duš ubogih zamorskih sužnjev. »Vsi naj se pridružio«, tako so se glasile besede vnetega govornika, »na en ali drug način Družbi sv. Petra Klaverja«. Kot vzor in vzgled jim je postavil pred oči sv. Petra Klaverja samega, potem pa njegovo zvesto posnemovalko, v duhu svetosti umrlo ustanoviteljico Družbe sv. Petra Klaverja, grofico Mr. Ter. Ledóchowsko.

K sklepu je pozval in opozoril vse ljubljanske gospodične na poklic duhovnih hčera ustanoviteljice Klaverjeve družbe, na poklic »pomožnih misijonark za Afriko«. — **»Ne bi li bilo mogoče«,** je zaklical, **»dabi se našla tudi med mojimi dragimi poslušalkami katera, ki čuje v sebi glas Gospodov, se mu odzove, in posveti vse svoje življenje v Družbi sv. Petra Klaverja kot »pomožna misijonarka« službi ubogih afriških misijonov?»** — Dokončal je govor s apelom na dobrodušna srca pozornih poslušalcev v prid afriškim misijonom.

Po pridigi so bile litanije z blagoslovom, nato sta dajala dva čč. očeta Jezuita poljubiti relikvijo pobožnim navzočim. Med tem se je vršilo darovanje za afriške misijone, ki je pokazalo, da besede č. govornika niso bile zastonj. — Z novo gorečnostjo za naše veliko misijonsko in apostolsko delo smo se razšli domov. Sklepi, katere smo danes storili, naj ostanejo trdni in naj nas bodrijo do prihodnjega praznika.

Spoštljiva zahvala tem potom čč. oo. Jezuitom, ki so pripomogli, da se je vršil praznik našega patrona tako slovesno! Prisrčna zahvala pa tudi blagim gospem, ki so pomagale krasiti cerkev in podobo sv. Petra Klaverja! Naj vsem ljubi Bog tisočero povrne z apostolskim blagoslovom!

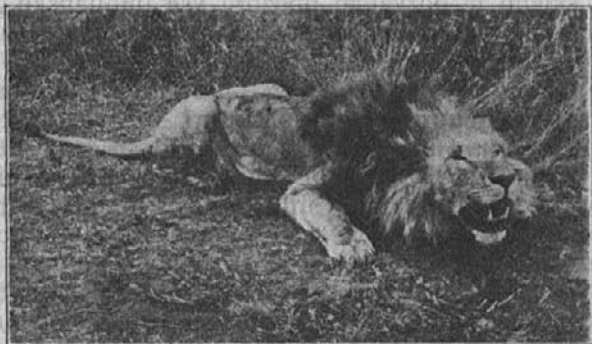
Od leva napadena.

Piše sestra misijonarka v Afriki.

Zadnje mesece nas je po noči pogosto vznemirjal neprijeten obisk leoparda, ki je po vsej sili hotel udreti v

našo kurjo stajo. Tudi neki lev je strašil v okolici, tako, da kmalu proti večeru ni nihče upal več iz koč. Zver je v nekaj tednih napadla in umorila sedem črncev; celo ob belem dnevu ljudje niso bili varni pred njo.

Dne 29. avgusta je lev zopet napadel neko 12letno deklico, ki je nič hudega sluteč zapustila domačo koč: komaj se je oddaljila kakih 50 koračov od doma, plane na njo zahrbtno mogočna zver iz grmovja. Na prestrašen otrokov krik prihiti mati iz koč in ko zagleda svoje dete v levjih krempljih, se kljub smrtni nevarnosti vrže nad leva, da mu iztrga plen. Ko zver zagleda neustrašeno mater, pusti svojo žrtev, ki jo je bila že zavlekla nekaj korakov proti

Lev preži na plen.

grmovju in potuhnjeno odide. Jokajoč in tarnajoč je odnesla mati otroka v koč. O, kako strašno je bila revica zdelana! Na trebuhu je imela tako globoko rano, da ji je drob silil iz nje. Tudi hrbet in desna noga sta bila hudo poškodovana.

Mkinoluva, tako se je imenovala deklica, je vsled strahu in bolečin postala nezavestna. Toda kmalu se opomore in prosi mater, naj vendar brž pošlje po misijonsko sestro. Nemudoma se odpravita dva moža na pot. Oborožena s sulicami in noži se previdno ozirata na vse strani, ni li morda lev kje skrit ter čaka na novo žrtev. Gredoč skozi sosednjo vas, pripovedujeta ondotnim prebivalcem o nesreči, nakar se vsi možje in mladeniči takoj dobro oboroženi podajo na lov nad leva.

Brž ko sta poslanca v misijonu povedala svoje žalostno poročilo, se poda sestra z njima k mali bolnici. Do-

spevši nemoteno do vasi, ji pokažeta kraj, kjer je zver dekleta napadla. Na poteptani travi se je poznalo, kako daleč je lev deklico zavlekel. Prisedši v kočo, zapazi sestra v poltemi najprej le nekaj žen, ki so čepele okrog ognjišča, kajti kakor druge zamorske kočice, tudi ta ni imela okenj. Prineso torej otroka k vratom in tu se ji je nudil žalosten prizor. Obleka je bila vsa krvava in na obrazu se je revici bralo, kako grozno trpi. A kljub temu deklica ni jokala, le bolesten vzdih se ji je včasi izvil iz prsi. Sestra takoj spozna, da tu ni več pomoči, vendar skrbno obveže zevajočo rano, da bi potrpežljivi mali trpinki vsaj nekoliko olajšala bolečine.

Mkinoluva je že dalj časa obiskovala misijonsko šolo, kjer je vsled svoje ubogljivosti in krotkega, ljubeznivega značaja postala ljubljena vseh. A ni še bila krščena. Ko jo torej sestra skuša tolažiti, odvrne dete mirno: »Bila je tako božja volja.« Kako lepe besede iz ust poganskega otroka, ki se je v smrtnih bolečinah vil na svojem ležišču! — Sestra obljubi deklici, da jo hoče drugi dan zopet obiskati, nakar jo ta hvaležno pogleda, prime za roko in pritiska na srce. Nato jo dva oborožena moža zopet spremljeta nazaj v misijon.

Drugo jutro dobra sestra zopet na vse zgoodej hiti v zamorsko kočico, da malo trpinko še nekoliko pripravi, nato jo krsti na ime Roza. Bil je namreč ravno praznik te ljubeznive svetnice. Mala Rozika je še isti dan umrla ter zamenjala revno zemljo, to dolino solz, z lepim rajem, kjer se bo veselila celo večnost z angeli in svetniki in slavila neskončno usmiljenje božje.

Še le čez dva tedna se je ljudem posrečilo dobiti krvoločnega roparja. Ujel se je v nastavljeno past. Preč. o. superior bližnje misijonske postaje ga je nato ustrelil. Ne-popisno veselje je vsled tega vladalo med črnici, ki so kar v trumah prihajali gledat ustreljeno zver.

Zakaj hodimo med črnce?

Piše preč. o. Zapo, bivši apostoski prefekt Zahodnjega Nigerija.

Že večkrat smo zadeli na potnike, ki so nas čisto nedolžno vprašali, zakaj pač misijonarji hodimo med črnce, ki imajo po njih mnenju tako malo umevanja za našo sv. vero. Katoliška vera da je za črnce veliko prevzvišena ter v po-

polnem nasprotju z njih poganskimi šegami in navadami. Po besedah teh gospodov bi bila neumnost, v tem morilnem podnebj u žrtvovati svoje moči in življenje stvári, od katere ni upati posebnega uspeha, češ, veliko bolje bi ga uporabili v Evropi ali sploh med izobraženimi narodi.

Na taka vprašanja lahko odgovorimo, da za trgovca pač velja čisti dobiček njegovega dela kot njegov uspeh, da pa naše nam obljubljeno plačilo ni odvisno od uspeha, ampak od truda in od skrbi, koje smo posvetili izvrševanju svojih dolžnosti. — Odvrnemó jim lahko tudi nadalje, češ, tudi oni tvegajo svoje življenje in ga žrtvujejo pogosto negotovemu namenu. Kaji tudi marsikaterega izmed njih ugonobi zavrata mrzlica, drugi zopet se po več ali manj trudapolnem delovanju naposled brez zaželjenega bogastva in zakladov vrnejo v domovino. Toda hvala Bogu, damo jim lahko še boljši odgovor.

Res je izvrševanje apostolstva med temi narodi spojeno z velikimi težkočami. Tudi ne tajimo, da se med spreobrnjenimi zamorci najdejo taki, ki zopet padejo nazaj v stare pregrehe. Toda vse to najdemo tudi med belokožci. Vendar pa bi se zelo motil, kdor bi mislil, da črnici niso zmožni sprejeti naše sv. vere iz globokega notranjega prepričanja. Misijonski časniki nam poročajo o zgledih in dejstvih, ki to nepobito dokazujejo. In vendar ni to niti stoteri, morda tisočeri del tega, kar bi nam lahko povedali in z dokazi potrdili.

Misijonarjeva zahvala.

Najsrečnejša hvala Klaverjevi družbi in vsem prijateljem misijonov, hvala tudi v imenu mnogih naših izpreobrnjenecv za poslane vence! — Rožni venci, škapulirji, svetinjice so nam vedno srčno dobrodošli: saj nam jih vedno primanjkuje. Hudo nam je dostikrat, da moramo naše dobre črne vojnike, ki nas za nje prosijo, brez njih odsloviti, ker jih nimamo. Pa so ti dobri ljudje vendar tako ponosni na nje in jih nosijo s takim veseljem.

P. Doppler, iz Reda sv. Duha, [v Spodnjem Kongu,
dne 7. januarja 1923.

Vesti iz Propagande.

Po določitih papeža Pija XI. so ustanovljeni:

Apostolski vikariat Majunga, ki je spadala do sedaj pod Diego-Suarrez na Madagaskarju;

Apostolski vikariat Spodnja Volta, ki je spadala do sedaj pod Togu;

Apostolska prefektura Svazi dežela, ki je spadala do sedaj pod Natal.

Sv. kongregacija propagande je imenovala:

Preč. p. Pavla Pichota, iz Reda sv. Duha za apostolskega vikarja v Majungi;

Preč. p. Peregrina Vellezze, O. S. M., za apostolskega prefekta v Svazi deželi;

Preč. p. Avgusta Hermanna, iz lijonske misijonske družbe, za apostolskega vikarja novoustanovljenega apostolskega vikariata Spodnja Volta;

Preč. p. Matijo Ederja, oblata sv. Frančiška Saleškega, za apostolskega prefekta v Veliki Namakvi;

Preč. p. Jordana Gijlwijka, dominikanca, za apostolskega zastopnika v Južni Afriki;

Preč. p. Ivana Marijo Cesson, iz lijonske misijonske družbe, za apostolskega vikarja v Togu;

Pokrajina Bussambiro je bila odločena od apostolskega vikariata Unyanyembe in priklopljena vikariatu Nyanza.

† Gabrijela Göstl.

V deželni bolnici v Ljubljani je 19. junija 1923 umrla po kratki dvodnevni težki bolezni gospodična Gabrijela Göstl, voditeljica podružnice Družbe sv. Petra Klaverja, v starosti 45 let. Njeno izredno lepo krščansko življenje zasluži, da ji posvetimo tudi v »Odmevu« nekaj vrstic.

Iz njenega življenja vemo le malo, ker je živela skrito, tiho, javnosti skoro nepoznano. Nekaj podatkov smo dobili od njene sestre Ane. Rojena je bila v Ljubljani 25. marca 1878. Imela je še 4 sestre in 1 brata. V šolo je hodila 8 let k uršulinkam. Kmalu se je seznanila z gospodično Tennbaum, skupno ste sodelovali pri novoustanovljeni podružnici Družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone, katera ima svoje sedišče in materno hišo v Rimu. Ljubljanska podružnica je imela najpoprej svoje oddajališče v Frančiškanski ulici, pozneje se je preselila »Pred škofijo«. — Pol leta je pomagala in delala Gabrijela pri podružnici v Trstu, zatem pa z gđc. Tennbaum zopet v Ljubljani »Pred škofijo 8«. Ker je začutila v sebi božji klic za »pomožno misijonarko za Afriko«, je šla v Salzburg, kjer ima verski zavod Klaverjeve družbe svoj novicijat. (Mednarodni novicijat za »pomožne misijonarke« se nahaja sedaj v Rimu). Ali njeno rahlo zdravje jo je prisililo, da se je po 5 mesecih spet vrnila v Ljub-

jano. Po smrti gdč. Tennbaum je oskrbovala podružnico Družbe sv. Petra Klaverja in kot njen unanji ud z vso vnemo delovala do svoje smrti.

Bila je majhne postave, nekoliko sključena, slabotnega, rahlega zdravja. Tem bolj so jo pa dičile duševne vrline in čednosti. Dobro in točno jih je opisala ena njenih tovarišic v 8 št. »Bogoljuba« na strani 211 takole: »Dičile so jo prikupljiva pobožnost, pristrčna ljubeznivost in skromnost v občeivanju s tovarišicami in velika točnost v izvrševanju kongregacijskih dolžnosti.

Enako vestno in natančno je izpolnjevala blaga Ela svoje stanovske dolžnosti tudi kot voditeljica podružnice Družbe sv. Petra Klaverja. Kljub svoji bolezni je delala tiho in požrtvovalno v podružnični pisarni in večkrat je še doma pozno v noč reševala zadeve, katere radi raznih ovir podnevu ni mogla dokončati. Do sopomočnic in do vseh ljudi, ki so prihajali iz mesta ali dežele v podružnico in prinašali darove za afriške misijone, je bila zelo prijazna in ljubezniva. Prav pristrčno se je darovalcem zahvaljevala za razne darove z »Bog plačaj, stokrat, tisočkrat«, tako da je vsak rad zopet kaj prinesel. Nikdar ni tožila ljudem o svoji bolezni in drugih križih, ampak jih je tiho, potrpežljivo prenašala, vedno veselega, smehljajočega obraza, v katerem se je zrcalila vsa njena plemenita duša.

Tako je delovala apostolsko dan za dnem, leto za letom z gorečimi molitvami, s prelepim zgledom, s skrajno požrtvovalnostjo, skromnostjo, tiho in vztrajno v čast božjo, zveličanje duš, posebno najbolj zapuščenih v Afriki, ubogih zamorcev.

Odkod pa je črpala pokojna Ela moč za lepe čednosti?

Posnemala je življenje preblazene Device Marije in svojih ljubih patronov. Vsak dan je bila pri sv. maši in pri sv. obhajilu, zadnjikrat 17. junija, 2 dni pred svojo smrtjo. Jezus je kraljeval v njenem srcu, v njeni duši neomejeno. Jezusa je izražala v svojih mislih, besedah in dejanjih, tako, da je lahko rekla s sv. Pavlom: »živim, pa ne jaz, ampak Kristus živi v meni«.

Tako si je kopicila dan za dnem dobra dela, rasla v čednostih in milosti božji, ljuba Bogu in ljudem. Vsi, ki smo jo poznali in z njo občeivali, smo jo zelo cenili in si mislili, tako popolnih, svetih duš je le malo med svetom.

Bog naj ji dodeli večno krono; gotovo bo prosila v nebesih za svoje znanke, zlasti za Družbo sv. Petra Klaverja. P. Pristov.

† Dne 10. oktobra je poklical božji Jezus k sebi tudi ljubljeno hčerko in sestro P a v l o Š k r j a n e c. Iskrena prijateljica zamorčkov, je podpirala afriške misijone z molitvijo in milodari. Blaženi zamorski mučenci so jo spremili v nebesa. — Obe dragi sestrici priporočamo cenj. bralcem v sveto molitev in blag spomin! R. I. P.

*O človek, če vse imel bi bogatstvo in vse časti
in vse, kar zemlja je kdaj rodila in še rodi,
pa vendar ti v tvoji poslednji, najtežji uri
vse nič ne koristi, in nič ti ne daje moči
ko bridko trpljenje tvojega Boga
in bridko kesanje tvojega srca
in če si ljubil v življenje presladkega Jezusa.*

(Bl. Nikolaj Flaški).

Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim. 11. junij. Danes se je odpravila naša vrhovna voditeljica, grofica Mr. Falkenhajn, s svojo tajnico na prvo misijonsko potovanje. Mudila se je najprej v oddajališčih Zg. Laške, potem v tirolskih podružnicah Tridentu in Inomostu. 24. junija je dospela v Solnograd in nato v »Maria Sorg«, kjer so jo notranji udje, »pomozne misijonarke«, z velikim veseljem in otroško vdanostjo sprejele kot svojo duhovno mater.

26. junij. Avdijenca pri nj. milosti, preč. knezo-nadškofu Solnograškemu, Dr. Ignaciju Rieder.

24. julij. Avdijenca pri nj. eminenci in kardinalu Piffl in nj. eminenci nunciju Henriku Sibilia na Dunaju. Važne zadeve so pripeljale našo vrhovno voditeljico tudi v dunajsko podružnico.

26. julij. Pelje apostolska pot dalje preko Brna, Vratislave. Poznanja, Krakova in Varšave, kjer cvetoče deluje najmlajša poljska podružnica Družbe sv. Petra Klaverja.

Ljubljana. 19. junij. Danes ob 1/5. uri je poklical božji Učenik našo dolgoletno sotrudnico in voditeljico ljubljanske podružnice gđc. Gabrijelo Göstl k sebi. »Jezus« je bila njena zadnja želja; Jezus, upamo, jej je že podelil zaslužen plačilo. — Več o tem zgoraj.

24. julij. Dva notranja člana Družbe sv. Petra Klaverja sta dospela danes v našo ljubljansko podružnico. Za ureditev važnih zadev ostaneta tu delj časa.

6. avgust. Preč. o. Evg. Stanet, frančiškan in afriški misijonar iz Kaira, (Zg. Afrika) nas je danes obiskal ter si nabral razne zvezke afriških igrice

11. avgust. Urednik hrvaškega »Glasnika Presv. Srca Jezusovega«, preč. o. Vrbaneč, D. J., se je mudil v Ljubljani in obiskal s svojim sobratom tudi Družbo sv. Petra Klaverja. Izredno se je zanimal za vse naše naprave in obljubil svojo sopomoč med brati Hrvati v svrhu razširjanja misijonske misli in Družbe sv. Petra Klaverja. Naša iskrena zahvala dragemu gostu!

23. avgust. Sprejem in prihod Nj. eminence papež. nuncija v naše stolno mesto. Ko je proti večeru došel visoki gost v avtu s svojim spremstvom v predmesto, so Nj. eminenco z navdušenostjo pozdravile ljubljanske gospe in obsipale njegov avto s bujno duhtečimi cveticami. Ginjen nad toliko otroško vdanostjo, je nuncij na vse strani prijazno odzdravljaval s apostolskim blagoslovom. Naj bodo ti dnevi dnevi milosti in blagoslova!

25. do 29. avgusta. Mnogo obiskov je dobila te dni naša misijonska podružnica. Stari in novi prijatelji, znanci in dobrotniki so pohiteli pogledat mali, a lepo urejeni afriški muzej, v kolikor je bilo pač mogoče ga v tesnih prostorih naše pisarne razstaviti. Žal, mnogo lepih in zanimivih afriških predmetov je moralo ostati v zaboji, ker jih iz zgoraj navedenega vzroka ni bilo mogoče razstaviti. Med vsemi rečmi pa je najbolj zanimal in vzbujal občutke sožalja malik, obdan s mnogimi žebli, kateri pomenjajo človeške žrtve, darovane od ubogih, zaslepljenih poganov takim malikom na čast. — Upamo, da so ti dnevi molitve in svetega navdušenja tudi misijonsko misel zanesle v širše kroge ter zanetile v srcih vernikov novega ognja za veliko misijonsko delo, in tako tudi za uboge afriške misijone bili dnevi blagoslova in milosti.

9. september. Praznik našega patrona sv. Petra Klaverja, apostola zamorcev. Slavnost v cerkvi sv. Jožefa pri oo. Jezuitih. — (Več o tem stoji na drugem mestu današnje številke).

Iz naše listnice.

Švicarski župnik piše: „Podpisani sem maja 1917 poslal znesek za izšolanje enega črnega duhovnika. Že tedaj sem sklenil, da bom daroval še znesek za odgojo enega črnega katehista. Ta sklep bi zdaj ob Božiču rad izpolnil, kot nekako darilo Božjemu Detetu za vse velike milosti v mojem zasebnem življenju in v pastirovanju in za večkratno čisto nepričakovano pomoč v telesnih in dušnih potrebah.“

Koroški župnik: »Za novo škofijsko stolno cerkev v Bamaku, ki ste jo v »Odmevu« priporočali, pošilja siromašen, sam pomanjkanje trpeč koroški župnik 50.000 avstrijskih kron in prosi, da ta znesek blagovolite izročiti tamošnjemu misijonskemu škofu. — Naj se sam Bog usmili Afrike in naj naredi tamkaj se tako lepo razvijajoče versko življenje za svetel zgled naši Evropi, ki se pogreza v poganstvo. »Neumni zamorci« bodo scasoma ostali svet osramotili.“

Neka vdova je poslala svoj dar ter pristavila: »Po milosti božji sem dobila nekaj denarja; iz ljubezni do Boga in Bogu na čast pošijem del njega Vam«. — Ista: »Prosim, blagovolite mi poslati »Odmev«. Pravkar sem opazila, da je naročnina zvišana. Vendar »Odmeva« ne bi rada pogrešala.“

V pojasnilo mnogim.

Marsikdo ne razločuje »**Mašne zveze za Afriko**« od **štipendij** za svete maše. Udje »mašne zveze« dajo, enkrat za vedno, miloščino **3 Din**, ter so s tem deležni 300 sv. maš, katere se berejo vsako leto v Rimu na namen udov, bodisi živih ali mrtvih.

Kdor pa pošlje **za svete maše**, ki naj jih berejo misijonarji v Afriki, pa znaša štipendij za eno sv. mašo **50 Din** ali **1 dol.** Vsi veste, kako daleč in kako revna je Afrika. Če pošljemo misijonarjem **manj** za sv. maše, jim s tem ne le ne koristimo, ampak jim nakladamo še nove obveznosti. Zato prosimo, **ne pošiljajte nam tako nizkih mašnih štipendijev.** Kdor ne premore zgoraj omenjene vsote, naj vpiše sebe in svoje drage v „Mašno zvezo za Afriko.“

Misijonska prokura v Rimu.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše. Natisnila tiskarna »Tiskovno društvo« v Kranju.

Zalosten prizor karavane s sužnji.

Prosimo milodarov

za sklad „Odmeva iz Afrike“ in „Zamorčka“!

*Vsak, tudi najmanjši dar se sprejme s prirčnim
Bog plačaji!*

Blagoslov afriškega misijonarja.

Neki misijonar, za čigar misijon smo oskrbeli tisk sv. pisma v tamošnjem narečju, piše iz Afrike misijonski tiskarni Klaverjeve družbe: »Bodite prepričani, da čutim naravnost srčno potrebo, večkrat se spomniti pri sv. maši velikega in svetega dela, ki ga na tihem in v ponižnosti vršite«.

Ne moli pa samo za pomožne misijonarke v družbeni tiskarni ta misijonar in gotovo tudi mnogi drugi, ampak za vse dobrotnike, ki s svojimi darovi podpirajo »Zvezo afriškega tiska«; saj bi brez njihovih darov družba ne mogla tiskati knjig v zamorskih jezikih.

Krščanske mladenke,

ki iz ljubezni do Boga in duš žele posvetiti vse svoje življenje rešitvi ubogih zamorcev, lahko vstopijo v verski zavod družbe sv. Petra Klaverja kot »pomožne misijonarke za Afriko«. Prosnje za sprejem je treba poslati na vrhovno vodstvo v Rim (23), via dell' Olmata 16.

Posebno dekleta z višjo šolsko izobrazbo, znanjem več jezikov in knjigovodstva so za to sposobna, če imajo pravi redovniški poklic. Sprejmejo se pa tudi take, ki se dobro razumejo na gospodinjstvo in so vajene poljedelstva. —

Miloščina za misijone, katero prejme Družba sv. Petra Klaverja, se vedno, ako ni kakšne posebne želje, primerno razdeli; ako pa kdo določi poseben misijon, se to izpolni. **Vsi afriški misijonarji** se lahko poslužujejo te družbe kot nabiralnice miloščine, kakor tudi **prijatelji posameznih misijonov**, ker se vsi darovi zanesljivo odposljejo na oni kraj, kamor so določeni.

Vsem na prijazno znanje!

Naznanjamo vsem ljubim naročnikom, da bo stal „Odmev“ za prihodnje leto Din 8—, (ali za pol leta Din 4—).

Ni to mnogo. Lani je stal Din 6— pa kaj se dobi sedaj za 6 Din? imeli smo zgubo. — Ljubi prijatelji! radi upamo, da nam ostanete tudi v bodoče zvesti iz ljubezni do ubogih afriških misijonov. Koliko molijo misijonarji za naročnike in dobrotnike, vsako leto darujejo nad 500 sv. maš. O, ko bi vi razumeli, kaj prinese ena sama sv. maša blagoslova in sreče za tu in večnost!

Družba sv. Petra Klaverja.

Toplo priporočamo

naša dva ljuba misijonska koledarja:

Klaverjev koledar 1924

ki ima to leto, kakor vedno, prav lepo in poučno vsebino in podobe. Cena 4 Din.

Koledarček za mladino 1924

Cena samo 2.50 Din. Pravo veselje za naše ljube male.

Oba koledarčka sta jako primerna, kot lepo božično in novoletno darilo!

O, da bi vsakdo vsaj par koledarčkov razpečal, koliko dobrega bi storil, morda marsikatero dušo s tem v Afriki rešil!

Za obilo naročil se priporoča

Klaverjeva družba.